

สรุป

1. จากการศึกษากล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกระบี่ (*Paph. exul*) ทั้ง 6 แหล่ง โดยวิเคราะห์ลายพิมพ์เอเอฟแอลพี พิจารณาคำแหน่งของแถบดีเอ็นเอที่มีความแตกต่าง (polymorphism) ได้ทั้งสิ้น 126 ตำแหน่ง (loci) เมื่อวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม TFPGA พบว่ากล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกระบี่ที่มีค่าเปอร์เซ็นต์ polymorphism สูงที่สุดคือแหล่งอำเภอลาดพระยา จังหวัดกระบี่ มีค่าสูงถึง 91.27% แหล่งที่มีค่าเปอร์เซ็นต์ polymorphism สูงเป็นอันดับที่ 2 คือแหล่งเกาะน้อย อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ มีค่าเท่ากับ 83.33% โดยทุกแหล่งมีค่าเปอร์เซ็นต์ polymorphism เฉลี่ยเท่ากับ 80.03% ซึ่งถือเป็นค่าที่ค่อนข้างสูง สอดคล้องกับแหล่งที่มีค่าความหลากหลายทางพันธุกรรมสูงที่สุดคือแหล่งเกาะน้อย อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ มีค่าเท่ากับ 0.3341 แหล่งที่มีค่าสูงเป็นอันดับที่สองคือแหล่งอำเภอลาดพระยา จังหวัดกระบี่ มีค่า 0.3155 ค่าความหลากหลายทางพันธุกรรมเฉลี่ยเท่ากับ 0.3013 โดยมีค่าความหลากหลายทางพันธุกรรมรวมทุกแหล่งเท่ากับ 0.3384 ในขณะที่แหล่งที่มีค่ามีค่าเปอร์เซ็นต์ polymorphism ต่ำที่สุดคือแหล่งเกาะนก อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ซึ่งมีค่าเท่ากับ 62.69% สอดคล้องกับค่าความหลากหลายทางพันธุกรรมที่ต่ำที่สุดอีกด้วยคือมีค่าเท่ากับ 0.2634 อย่างไรก็ตามตัวเลขที่ได้จากการวิเคราะห์นี้ได้มาจากการประเมินตัวอย่างจากแหล่งเกาะนก อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ซึ่งมีจำนวนเพียง 4 ตัวอย่าง

2. สามารถจัดกลุ่มกล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกระบี่ทั้ง 6 แหล่งตามลำดับความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกันได้ดังนี้ แหล่งอำเภอลาดพระยา จังหวัดกระบี่ มีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับอำเภอลาดพระยา จังหวัดกระบี่มากที่สุด ลำดับถัดมาคือแหล่งบ้านคลองเตย อำเภอทับปุด จังหวัดพังงา ลำดับต่อมาคือแหล่งอำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่ ลำดับต่อมาคือแหล่งเกาะน้อย อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ และลำดับสุดท้ายซึ่งเป็นแหล่งที่มีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับแหล่งอื่น ๆ น้อยที่สุดคือแหล่งเกาะนก อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ เมื่อพิจารณาจากสภาพพื้นที่และวิถีทางภูมิศาสตร์แล้วกล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกระบี่บางส่วนมีการกระจายพันธุ์อยู่ในบริเวณพื้นที่ใกล้ชิดกับเมือง หรือการทำกิจกรรมทางการเกษตร ซึ่งสามารถเข้าถึงได้ง่ายโดยประชาชน

3. การศึกษาความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางพันธุกรรมของกล้วยไม้รองเท้านารีชนิดต่างๆ ที่กระจายพันธุ์อยู่ในประเทศไทยพบว่า *Paphiopedilum concolor* ได้แก่กล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองปราจีนมีการกระจายพันธุ์อยู่ทางภาคตะวันออก กล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองอุดรมีการกระจายพันธุ์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกาญจน์มีการกระจายพันธุ์ทางภาค

ตะวันตกของประเทศไทย ซึ่งกล้วยไม้รองเท้านารีทั้ง 3 มีลักษณะทางสัณฐานวิทยาใกล้เคียงกันมาก และมีชื่อวิทยาศาสตร์ชื่อเดียวกัน ผลการศึกษาครั้งนี้บ่งบอกว่า *Paphiopedilum concolor* ทั้ง 3 แห่งดังกล่าวจัดกลุ่มยืนยันความเป็นชนิดเดียวกัน โดยกล้วยไม้รองเท้านารีฟาหอย (*Paph. bellatulum*) มีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับกลุ่มนี้มากที่สุด นอกจากนี้ในภาพรวมแล้วพบว่าสกุลย่อย *Brachypetalum* ซึ่งประเทศไทยพบเพียงหมู่เดียวคือหมู่ *Brachypetalum* มีการจัดความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมภายในกลุ่มแยกต่างหากอย่างชัดเจนกับอีกสกุลย่อยหนึ่งคือสกุลย่อย *Paphiopedilum* ซึ่งในประเทศไทยพบทั้งสิ้นจำนวน 3 หมู่คือ หมู่ *Pardalopetalum* หมู่ *Paphiopedilum* และหมู่ *Barbata* ในจำนวน 3 หมู่นี้หมู่ *Pardalopetalum* ซึ่งมีสมาชิกเพียงชนิดเดียวคือกล้วยไม้รองเท้านารีหนวดฤๅษี (*Paph. parishii*) มีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมแยกห่างออกมาจากทุกชนิดอย่างชัดเจน ในขณะที่หมู่ *Paphiopedilum* และหมู่ *Barbata* พบว่ามีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกันมากกว่าระหว่างหมู่อื่นๆ

4. สถานภาพความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมของกล้วยไม้รองเท้านารีช่องอ่างทอง (*Paph. x Ang Thong*) กับกล้วยไม้รองเท้านารีชนิดอื่นๆ ในหมู่ *Brachypetalum* พบว่ากล้วยไม้รองเท้านารีช่องอ่างทอง (*Paph. x Ang Thong*) มีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับชนิดอื่นๆ ในหมู่เดียวกันในระดับต่ำสุด เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมภายในหมู่เดียวกันพบว่าถูกจัดกลุ่มให้มีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับกล้วยไม้รองเท้านารีขาวสตูล (*Paph. niveum*) มากที่สุด และมีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับกล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองตรัง (*Paph. godefroyae*) เป็นลำดับถัดมา

5. จากการวิเคราะห์ phylogenetic tree โดยเลือกพิจารณาเฉพาะกล้วยไม้รองเท้านารีสกุลย่อย *Paphiopedilum* พบว่ากล้วยไม้รองเท้านารีตุงกาญจน์ (*Paph. sp.*) มีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับกล้วยไม้รองเท้านารีอินทนนท์ (*Paph. villosum*) และกล้วยไม้รองเท้านารีอินทนนท์ลาว (*Paph. gratixianum*) มากที่สุด โดยกล้วยไม้รองเท้านารีคอยตุง (*Paph. charlesworthii*) มีความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมเป็นลำดับรองลงมา

6. การศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสถานภาพความหลากหลายทางพันธุกรรมของกล้วยไม้รองเท้านารีแหล่งต่างๆ โดยแหล่งอำเภอบลายพระยา จังหวัดกระบี่ และแหล่งเกาะน้อย อำเภอบ้านนาถ จังหวัดกระบี่ซึ่งเป็นแหล่งที่มีค่าความหลากหลายทางพันธุกรรมสูงสามารถใช้พื้นที่ดังกล่าวเป็นแหล่งอนุรักษ์พันธุกรรมของกล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกระบี่ และใช้

พื้นที่ความหลากหลายทางพันธุกรรมในพื้นที่อื่นๆ ที่มีค่าความหลากหลายทางพันธุกรรมที่ต่ำ เช่นแหล่งเกาะนัก อำเภอมือง จังหวัดกระบี่ได้ จากค่าความแตกต่างทางพันธุกรรมระหว่างกล้วยไม้ รองเท้านารีเหลืองกระบี่แหล่งต่างๆ ($F_{st} = 0.0821$) ในเบื้องต้นแสดงให้เห็นถึงความมีศักยภาพในการนำความแตกต่างทางพันธุกรรมดังกล่าวมาใช้ในการปรับปรุงพันธุ์ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้เป็นอย่างดี ผลจากการศึกษาความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมของกล้วยไม้รองเท้านารีชนิดต่างๆ ในประเทศไทย เป็นข้อมูลสำคัญในการนำไปใช้สนับสนุนการศึกษาวิวัฒนาการของกล้วยไม้รองเท้านารี ซึ่งจะทำให้การจัดจำแนกทางอนุกรมวิธานมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาความหลากหลายทางพันธุกรรมโดยใช้เทคนิคเอเอฟแอลพี ควรจะใช้จำนวนตัวอย่างให้มากขึ้น (20-40 ต้น/ประชากร) เนื่องจากถ้าตัวอย่างที่นำมาศึกษามีจำนวนน้อยเกินไป จะส่งผลต่อการได้ข้อมูลความหลากหลายทางพันธุกรรมจากลายพิมพ์ดีเอ็นเอน้อยกว่าความเป็นจริง ทำให้ค่าความหลากหลายทางพันธุกรรมที่วิเคราะห์ได้ต่ำไปกว่าความเป็นจริงด้วย

2. มีความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาเทคนิคเอเอฟแอลพีเพื่อการแยกความแตกต่างของกล้วยไม้รองเท้านารีชนิดต่างๆ และนำไปใช้ยืนยันที่มาของกล้วยไม้รองเท้านารีลูกผสมทางการค้าได้ว่าเป็นลูกผสมที่เกิดขึ้นจากการผสมของพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์ชนิดใด ซึ่งทำสำเร็จมาแล้วสิ่งมีชีวิตบางชนิด ยกตัวอย่างเช่น Lucchini (2003) ได้พัฒนาเทคนิคเอเอฟแอลพีเพื่อแยกความแตกต่างของไก่สกุล *Gallus* จำนวน 4 ชนิด โดยการทดลองนี้สามารถยืนยันไก่ลูกผสมซึ่งทราบที่มาของชนิดพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์ได้อย่างถูกต้อง จากตัวอย่างงานทดลองดังกล่าวเมื่อพิจารณาแล้วหากสามารถนำมาปรับใช้กับกล้วยไม้รองเท้านารี จะมีประโยชน์อย่างมากต่อการพิสูจน์ยืนยันทางการค้า ซึ่งจะส่งผลให้เอื้ออำนวยต่อการค้ากล้วยไม้รองเท้านารีภายใต้อนุสัญญาไซเตสในอนาคตได้

3. การศึกษาวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตควรมีการศึกษาโดยใช้ยีนหรือ markers ที่หลากหลาย ทำให้ได้ข้อมูลครอบคลุมทั่วถึง และผู้ทดลองเองจะต้องมีความชำนาญต่อชนิดพันธุ์ที่ทำการศึกษา ซึ่งจะทำให้สามารถเลือกวิธีการหรือ markers ที่เหมาะสมและนำไปสู่การตอบข้อสมมุติฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากลำดับพันธุกรรมทั้งหมดของสิ่งมีชีวิตใดๆ (genomic DNA) เป็นสิ่งที่ซับซ้อนมาก เป็นไปได้ยากที่จะทำการศึกษาได้อย่างละเอียดครบถ้วนภายใต้ข้อจำกัดด้านองค์ความรู้ที่รวบรวมได้ในปัจจุบัน อีกทั้งกระบวนการวิวัฒนาการเองก็เกิดขึ้น

โดยอิสระ อันเป็นปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างการกลายพันธุ์ในระดับดีเอ็นเอกับการคัดเลือกโดยธรรมชาติ ซึ่งแต่ละพื้นที่และแต่ละยุคสมัยก็จะมีสภาวะที่คัดเลือกเพื่อการคงอยู่ของรูปแบบการกลายพันธุ์ของยีนต่างๆ หรือที่บริเวณต่างๆ ในจีโนมแตกต่างกันไป จากเหตุผลดังกล่าวนี้เองการเลือกใช้ markers หรือเลือกศึกษาที่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในจีโนม จะทำให้ได้ข้อมูลเพียงส่วนน้อยที่เป็นเสมือนตัวแทนของข้อมูลลำดับพันธุกรรมทั้งหมดเท่านั้น การเลือกใช้หลายๆ markers และทำการศึกษาที่หลายๆตำแหน่งในจีโนม แล้วนำข้อมูลมาสนับสนุนกันก็เป็นอีกแนวทางที่จะทำให้ผลการศึกษามีความชัดเจนมากขึ้น หรืออีกแนวทางหนึ่งข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะสามารถตอบข้อสมมุติฐานได้ดีเพียงใดนั้นจะขึ้นอยู่กับประเภทหรือชนิดของ markers ที่ผู้ทดลองเลือกใช้ด้วย

4. ควรมีการศึกษาข้อมูลทางด้านอื่นๆที่มีความสำคัญมาประกอบด้วยเช่น ข้อมูลโบราณคดีที่เกี่ยวกับปัจจัยทางกายภาพและชีวภาพที่มีความเกี่ยวข้องกับชนิดพันธุ์ที่ทำการศึกษา รวมทั้งข้อมูลการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยาและภูมิศาสตร์ของเปลือกโลกย้อนหลัง เพราะว่าข้อมูลเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงต่อกระบวนการทางพันธุศาสตร์ประชากร ซึ่งเป็นรายละเอียดของการเกิดวิวัฒนาการภายใต้ทฤษฎีการคัดเลือกโดยธรรมชาติ การมีข้อมูลเหล่านี้มาประกอบการวิเคราะห์ผลการทดลอง จะทำให้สามารถตั้งสมมุติฐานและหาคำตอบได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

5. การอนุรักษ์กล้วยไม้รองเท้านารี ในทางปฏิบัติแล้วจำเป็นที่จะต้องดำเนินการหลายๆอย่างร่วมกัน โดยควรเน้นที่ 3 เป้าหมายหลักคือ

5.1 เป้าหมายแรกเป็นเป้าหมายระยะสั้นมีจุดประสงค์คือการทำให้กล้วยไม้รองเท้านารีสามารถอยู่รอดได้ด้วยตัวเองในธรรมชาติ แนวทางปฏิบัติคือต้องศึกษาถึงสภาพดั้งเดิมของถิ่นที่อยู่ของกล้วยไม้รองเท้านารีแต่ละชนิดให้มากที่สุด โดยเฉพาะปัจจัยที่เกี่ยวกับการผสมเกสรเช่นแมลงที่มีความจำเพาะเป็นพิเศษ (Cozzolino and Widmer, 2005) และปัจจัยที่เกี่ยวกับการแพร่ของเมล็ด การงอก และการอยู่รอดของต้นกล้าที่งอกเองตามธรรมชาติ เนื่องจากเมื่อพิจารณาแล้วพบว่าพืชในวงศ์กล้วยไม้รวมทั้งกล้วยไม้รองเท้านารีจะมีจำนวนเมล็ดอยู่ในช่วงหลายพันถึงหลายแสนเมล็ดต่อฝัก ซึ่งถือเป็นปริมาณที่มากเกินไปต่อการดำรงเผ่าพันธุ์ได้เองตามธรรมชาติ แต่ปัญหาคือพืชในวงศ์กล้วยไม้จำเป็นที่จะต้องอาศัยสภาพแวดล้อมและปัจจัยทางกายภาพและชีวภาพที่เหมาะสมอย่างเฉพาะเจาะจงในการงอกของเมล็ดและการอยู่รอดของต้นกล้า โดยปัจจัยที่พอจะแนะนำได้ว่ามีความสำคัญมากได้แก่ ระบบก้นลมของพื้นที่ซึ่งสำคัญต่อการรักษาความชุ่มชื้นของอากาศ จุลชีพเช่นเชื้อราบางชนิดมีความสำคัญต่อการงอกของเมล็ดในธรรมชาติ (Zettler and Hofer, 1998)

ระบบของการเกิดการสะสมซากอินทรีย์วัตถุที่ผิวดินซึ่งกล้วยไม้รองเท้านารีจะอาศัยในการเจริญเติบโตได้ และชีววิทยาของแมลงบางชนิดที่ทำหน้าที่ผสมเกสรกล้วยไม้ ดังนั้นหากมีความเข้าใจแล้วถึงสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมดังกล่าว แล้วทำการอนุรักษ์หรือบูรณะให้สภาพแวดล้อมกลับมาคงเดิม ก็จะเป็นจุดเริ่มต้นของการอนุรักษ์กล้วยไม้รองเท้านารีให้ประสบความสำเร็จต่อไปได้

5.2 เป้าหมายที่สองคือการทราบข้อมูลทางด้านโครงสร้างทางพันธุกรรมของกล้วยไม้รองเท้านารี โดยการศึกษาความหลากหลายทางพันธุกรรมและความใกล้ชิดทางพันธุกรรมของกล้วยไม้รองเท้านารีในระดับต่างๆ ทั้งในระดับประชากรและระดับชนิดพันธุ์ ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการนำมาประกอบการพิจารณาการอนุรักษ์ให้ถูกทิศทาง ยกตัวอย่างเช่นการประเมินความหลากหลายทางพันธุกรรมจะทำให้เราทราบว่ากล้วยไม้รองเท้านารีมีศักยภาพในการอยู่รอดในระยะยาวมากน้อยเพียงใด พื้นที่ไหนที่มีค่าความหลากหลายทางพันธุกรรมสูง หรือมีการผสมระหว่างเครือญาติในอัตราที่ไม่เหมาะสม ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปประกอบการฟื้นฟูประชากรกล้วยไม้รองเท้านารี เพื่อการคงอยู่ของกล้วยไม้รองเท้านารีในระยะยาวต่อไป สำหรับข้อมูลความหลากหลายทางพันธุกรรมของกล้วยไม้รองเท้านารีเหลือกระจับที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ เป็นข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ตัวอย่างที่ได้รับจากโครงการอนุรักษ์พันธุกรรมกล้วยไม้รองเท้านารีในพระราชดำริ :ซึ่งถือเป็นการอนุรักษ์พันธุกรรมนอกถิ่นกำเนิด (*ex situ* conservation) ดังนั้นในทางปฏิบัติ หากต้องการนำข้อมูลนี้ไปใช้ประกอบการวางแผนอนุรักษ์กล้วยไม้รองเท้านารีเหลือกระจับในสภาพธรรมชาติ (*in situ* conservation) ควรที่จะต้องทำการสำรวจพื้นที่จริงใหม่อีกครั้ง เพื่อที่จะได้ทราบข้อมูลสถานภาพในธรรมชาติที่ใกล้เคียงความจริงมากที่สุด แล้วนำมาพิจารณาร่วมกับข้อมูลความหลากหลายทางพันธุกรรมที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้

5.3 มีมาตรการทางกฎหมายที่มีผลบังคับใช้จริง ในการควบคุมไม่ให้เกิดการลักลอบเก็บกล้วยไม้จากป่ามาจำหน่าย ซึ่งกรณีของกล้วยไม้รองเท้านารีนั้นถูกจัดให้อยู่ในบัญชีแนบท้ายที่ 1 ของอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (CITES) อนุสัญญานี้ระบุไว้ชัดเจนว่าห้ามทำการค้ากล้วยไม้รองเท้านารีโดยเด็ดขาด (มานพ, 2545) แต่เนื่องจากขอบเขตของอนุสัญญานี้ครอบคลุมเฉพาะการค้าระหว่างประเทศเท่านั้น จึงไม่มีผลบังคับใช้ชัดเจนต่อการค้าภายในประเทศ อย่างไรก็ตามประเทศไทยเป็นหนึ่งในภาคีสมาชิกของอนุสัญญาไซเตสด้วย นอกจากนี้การกระจายพันธุ์ของกล้วยไม้รองเท้านารีส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในพื้นที่อนุรักษ์ จึงต้องถือเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของประเทศไทย ที่จะต้องมีมาตรการดูแลรักษากล้วยไม้รองเท้านารีไม่ให้ถูกรบกวนจากการลักลอบเก็บ ถึงแม้ว่าจะเป็นการค้าของป่า

ภายในประเทศก็ตาม แต่ในอีกมุมมองหนึ่งที่ไม่ควรมองข้ามก็คือ ถึงแม้ว่าสถานภาพกล้วยไม้รองเท้านารีในธรรมชาติจะอยู่ในระดับน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง แต่จากภูมิปัญญาของเกษตรกรไทยได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า กล้วยไม้รองเท้านารีสามารถปลูกเลี้ยงและขยายพันธุ์ได้ดีในสภาพโรงเรือน โดยสามารถนำฝักของกล้วยไม้รองเท้านารีทั้งจากในธรรมชาติ หรือจากการผสมเทียม โดยคนมาเพาะเมล็ด โดยใช้เทคนิคปลอດเชื้อ (tissue culture) เพื่อเพิ่มปริมาณต้นกล้ากล้วยไม้รองเท้านารีได้อย่างรวดเร็ว กล้วยไม้รองเท้านารีที่ได้รับการปรับปรุงพันธุ์จะมีลักษณะที่ดีเด่นกว่าในธรรมชาติอย่างเห็นได้ชัด (Kamemoto and Sagarik, 1975) ทำให้มีศักยภาพในการพัฒนาเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและเกิดความยั่งยืนได้ ในตลาดโลกนั้นกล้วยไม้รองเท้านารีเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายสามารถใช้ได้ทั้งในรูปแบบไม้ตัดดอกและไม้ประดับกระถาง ดังนั้นหากมีมาตรการทางกฎหมายที่ดีในการควบคุมไม่ให้รบกวนธรรมชาติ รวมทั้งมีนโยบายส่งเสริมให้มีการเพาะเลี้ยงกล้วยไม้รองเท้านารีอย่างถูกต้องเพื่อทดแทนการลักลอบเก็บจากป่า ก็จะกลายเป็นวงจรที่ดีที่จะส่งเสริมให้กล้วยไม้รองเท้านารีอยู่รอดในธรรมชาติต่อไปได้อย่างยั่งยืน